

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 235/07-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. K. M., M., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 4 CoE 27/2007 a takto

rozhodol:

Sťažnosť Ing. K. M. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. októbra 2007 faxom a 16. októbra 2007 poštou doručená sťažnosť Ing. K. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu a na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 4 CoE 27/2007. Saznosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 15. októbra 2007.

Zo saznosti vyplýva, že sťažovateľ ako súdny exekútor listom z 10. januára 2007 vyčíslil Okresnému súdu Košice–okolie (ďalej len „okresný súd“) trovy exekúcie. Uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Er 1404/2002 z 22. januára 2007 bola exekúcia zastavená a oprávnený bol zaviazaný zaplatiť sťažovateľovi trovy exekúcie v sume 2 904 Sk. Sťažovateľ podal proti uzneseniu odvolanie. Uznesením krajského súdu sp. zn. 4 CoE 27/2007 z 27. júna 2007 bolo uznesenie okresného súdu v napadnutom výroku o trovách exekúcie potvrdené. Uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 15. augusta 2007.

Uznesením krajského súdu došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu označených článkov ustavy a dohovoru. Sťažovateľovi totiž nebola priznaná odmena v súlade s vyčíslením, ktoré podal, a v súlade so zákonom. Súd môže preskumat vyčíslenie trov exekúcie a nepriznať exekútorovi trovy exekúcie, ktoré neboli ucelne vynaložené. V danej veci však nie je spornou otázka, či ukony uvedené vo vyčíslení trov boli ucelne vynaložené, ale to, či možno podľa ustanovenia § 14 ods. 1 písm. a) vyhlásky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „tarifa“) za počet hodin ucelne vynaložených na exekúciu považovat súčet všetkych ucelne vynaložených hodin bez ohľadu na skutočnosť, že exekučná činnosť bola vykonávaná v rôznych dňoch. Podľa názoru sťažovateľa je povinnosťou vseobecneho súdu vykladat a aplikovat zákony v súlade s ich obsahom, zmyslom a cieľom. V tejto veci však krajský súd potvrdením uznesenia okresného súdu konal v rozpore s obsahom, zmyslom a ucelom § 196 zákona č. 233/1999 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekuanej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a § 14 tarify. Rovnaký právný názor zaujal aj Najvyšsi súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšsi súd“) v rozsudku sp. zn. 2 M-Cdo 16/2005. Preto uznesenie krajského súdu je zjavne arbitrárne, pričom učinok jeho interpretácie a aplikácie je nezlučitelny s označenými základnými právami sťažovateľa.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 4 CoE 27/2007 s tým, aby bolo uznesenie z 27. júna 2007 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Ďalej požaduje, aby ústavný súd zakázal krajskému súdu pokračovať v porušovaní označených práv sťažovateľa. Napokon sa sťažovateľ domáha náhrady trov konania.

2. Z uznesenia krajského súdu č. k. 4 CoE 27/2007-20 z 27. júna 2007 vyplýva, že bolo ním potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 1 Er 1404/2002-11 z 22. januára 2007. Podľa názoru krajského súdu okresný súd rozhodol správne, a to napriek právnomu názoru vyplývajúcejmu z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 M-Cdo 16/2005. Okresný súd odmenu správne vyčíslil. Sčítanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti presahujúcich jednu hodinu nie je v rozpore s dotknutými právnymi normami a krajský súd sa prikláňa k takto vyčíslenej odmene. Z ustanovenia § 14 ods. 1 tarify, podľa ktorej je základná hodinová sadzba 200 Sk za každú aj začatú hodinu, možno vyvodit' iba to, že ak základná hodinová sadzba je 200 Sk, potom táto odmena nepatrí exekútorovi vtedy, ak úkon exekučnej činnosti netrval celú hodinu. Odmena sa určuje za jednotlivé úkony a potom prichádza do úvahy sčítanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu.

3. Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 M-Cdo 16/2005 z 28. apríla 2006 vyplýva, že uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves zo 14. marca 2005 bola exekúcia zastavená, pričom oprávnenému bola uložená povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 1 568 Sk. Z odmeny vyčíslenej súdnym exekútorom v sume 2 708 Sk priznal iba 1 568 Sk, lebo bol toho názoru, že súdny exekútor účelne vynaložil na exekúciu iba štyri hodiny. Podľa názoru najvyššieho súdu vychádzajúc z ustanovenia § 14 ods. 2 prvej vety tarify, podľa ktorej základná hodinová sadzba je 200 Sk za každú aj začatú hodinu, možno jazykovým výkladom vyvodit' iba to, že základná hodinová sadzba odmeny súdneho exekútora je 200 Sk za každú, hoci aj začatú hodinu úkonu exekučnej činnosti. Táto odmena patrí exekútorovi aj vtedy, ak úkon exekučnej činnosti netrval celú hodinu. Odmena súdneho exekútora sa určuje za jednotlivé úkony. Sčítanie času trvania

jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu je v rozpore s citovanými ustanoveniami. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd vyhovel mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora Slovenskej republiky a právoplatné uznesenie okresného súdu zrušil.

4. Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 M-Cdo 7/2006 z 28. mája 2007 vyplýva, že uznesením Okresného súdu Žilina bola exekúcia zastavená, pričom oprávnenému bola uložená povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 4 620 Sk. Z odmeny vyčíslenej súdnym exekútorom v sume 6 048 Sk priznal iba 4 620 Sk, lebo bol toho názoru, že za výkon exekučnej činnosti podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu prislúcha iba odmena vo sume 400 Sk, teda odmena za dve hodiny účelne vynaloženého času. Je preto zrejmé, že Okresný súd Žilina sčítal časy trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti vyjadrené v minútach, pričom preskúmal aj účelnosť času vynaloženého súdnym exekútorom na vykonanie toho-ktorého úkonu. Tento postup súdneho exekútora je podľa názoru najvyššieho súdu správny. Z logického a gramatického výkladu ustanovenia § 14 ods. 1 písm. a) tarify vyplýva, že pri výpočte odmeny sa má zohľadniť počet účelne vynaložených hodín na exekúciu, a nie počet jednotlivých úkonov. Rozhodujúce je časové hľadisko jednotlivých úkonov, teda čas reálne potrebný na ich vykonanie. Bez relevancie je početnosť jednotlivých úkonov. Ak by zákonodarca vychádzal z toho, že základná hodinová sadzba 200 Sk patrí za každú aj začatú hodinu úkonu exekučnej činnosti, bol by použil v § 14 ods. 1 písm. a) tarify formuláciu ako v písm. b) tohto ustanovenia. Nestalo sa tak, a preto nie je v rozpore s § 14 ods. 1 písm. a) tarify sčítanie časového trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu a na základe toho určenie odmeny vo výške podľa ustanovenia § 14 ods. 2 prvej vety tarify. Pokiaľ by bolo úmyslom zákonodarcu oceňovať samostatne každý úkon exekučnej činnosti, ktorý nie je uvedený v § 15 ods. 1 tarify, výslovne by to vyjadril v § 14 ods. 1 písm. a) tarify. Za dôvodnú nemožno považovať ani námietku neprípustnosti skúmania účelnosti vynaloženého času na jednotlivé úkony exekučnej činnosti súdov. Práve účelnosť hodín vynaložených na exekúciu je predpokladom na priznanie odmeny exekútora. Trovy exekúcie, ktoré má uhradiť oprávnený, určuje vždy exekučný súd, ktorý nesie

zodpovednosť za ich správnosť. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

Sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Výklad príslušných ustanovení tarify uvedený v uznesení krajského súdu je celkom zrejme jedným z možných legitímnych výkladov, ktorý v nijakom prípade nemožno považovať ani za arbitrárny, ale ani za zjavne neodôvodnený. Rovnako treba hodnotiť aj výklad, ktorý presadzuje sťažovateľ.

Podľa zistenia ústavného súdu nie je jednotná v spornej otázke ani rozhodovacia prax senátov najvyššieho súdu, pretože i tieto posudzujú spornú výkladovú otázku dvojakým spôsobom.

Nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovacu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. najvyššieho súdu (mutatis mutandis I. ÚS 199/07).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2007